

ACTIVITATS DEL CENTRE

Secció de Tecnologia

El cine-club porta ja realitzades tres sessions. Són molt poques, encara, per a treure'n conseqüències, però són ja suficients per a treure'n impressions encoratjadores: l'assistència de socis i l'interès a prendre-hi una part activa, manifestat en la gran quantitat d'espectadors que després de les projeccions s'han quedat a la sala per intercanviar opinions sobre la pel·lícula. Es ben cert que no tothom parla, però és d'esperar que a poc a poc els que intervinguin siguin més nombrosos.

Amb referència a les tres sessions realitzades, la primera va ésser força interessant. Sens dubte que «Los Olvidados» no és pas la millor pel·lícula de Buñuel, ni tampoc la més representativa del seu cinema. Encara que és representativa de la seva postura davant de la problemàtica social d'un país que gairebé es podria dir la seva pàtria. Com ens va dir en Miquel Porter, el seu valor està, sobretot, en el fet que va fer un film sobre una situació social, valent-se dels mitjans expressius i formals a l'abast de la societat que observava. Tractant-se d'uns personatges pobres, va fer un film pobre (de mitjans tècnics), malgrat que hi quedi representada tota la riquesa de la vida humana, que no desapareix per ésser viscuda dins d'una situació de pobresa.

«El hombre no es un pájaro», crec que ens va sorprendre a tots. Només cal veure que en el diàleg posterior quasi no sabíem per on agafar-la. En canvi, dies després, vaig sentir converses i hi vaig prendre part, on sorgien una sèrie de valors i de realitats que momentàniament no havíem copsat. Cal tenir en compte que no estem gens acostumats a veure pel·lícules realitzades com una investigació de noves formes narratives, i no pas a través de la paraula, sinó per mitjà de la imatge. A part d'això, l'individu ens és presentat inserint-lo dins d'una societat, i no com una realitat observada en la seva individualitat. Els personatges ens vénen definits a través de la seva relació amb el grup, que a la vegada és un grup que pertany a una societat diferent de la nostra: una societat socialista, concretament la iugoslava. Potser l'únic aspecte que es manifesta a nivell

individual, com és lògic, és l'èrotic, i aquest va ésser el que vam copsar amb més nitidesa. Maka-vejev no entra dins la psicologia individual dels personatges, i per això vam trobar inicialment poca i poc concreta la pel·lícula. Posteriorment, quan ens vam adonar que cada personatge venia definit per un altre aspecte de la seva vida, l'aspecte social, pel seu inseriment dins el grup, la pel·lícula va manifestar el seu sentit. També cal fer constar la crítica social realitzada en posar en evidència les realitats de caràcter oficial o estatal del seu país, que ens sorprenen per la seva inadequació dins el clima de realitat viscuda i espontània del film.

La tercera pel·lícula, «La jauria humana», ens resulta molt interessant com a document d'una realitat social als Estats Units: la violència i la buïdor dels homes dins una societat només materialment super-desenvolupada. Arthur Penn no se'ns presenta com un director cinematogràfic innovador. Dins d'una narrativa més o menys a l'estil clàssic americà, ens presenta la seva història, quasi en forma documental. Si alguna pretensió té en especial, és la d'accentuar l'ambient de violència de la narració, no pas de tractar-la de forma podríem dir-ne «artística». A la tercera sessió es va realitzar una consulta per escrit entre els assistents per a disposar d'una informació que ens semblava necessària. Segons les respostes recollides, gairebé tothom està d'acord que les pròximes sessions siguin en dijous i després de sopar. També va considerar-se interessant fer cicles de projeccions sobre temes específics.

A hores d'ara ja està a punt una setmana sobre cinema txecoslovac (que ja s'haurà realitzat quan surti la revista).

Per a posteriors sessions tenim previstes una sèrie de pel·lícules de qualitat, actualitat i impacte. Podem anticipar alguns títols: «Una muchacha sin historia», d'Alexander Kluge (del nou cinema alemany), «El hombre del carrito» (japonesa), «La tete contre le mur» (francesa), així com una pel·lícula important del nou cinema brasiler: «Os Fuzis», de Ruy Guerra.